

Arrest

**nr. 187 781 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: XX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. COPPENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 maart 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 april 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 13 april 2017 en op 25 april 2017.

1.3. Op 3 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M.(...) W.(...), verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U werd geboren op 26 december 1983 in Ouled Haffouz, Sidi Bouzid in Tunesië. U studeerde architectuur en studeerde af in 2003. Daarna zocht u naar werk en studeerde u nog bij. U vond geen vast werk maar deed verschillende jobs. Uw vader overleed eind 2003-begin 2004 en uw moeder overleed in augustus 2009. U heeft een zus, S.(...), in België. Uw andere broers en zussen wonen nog in Tunesië. In België kreeg u een relatie met J.(...) B.(...) met wie u op 26 februari 2017 religieus huwde. Zij is zwanger van u.

Uw problemen ontstonden eind januari 2014-begin februari 2014. U zat een koffie te drinken in de bar 'safari' in de stad Sahlin toen u benaderd werd door S.(...), een vrouw met een slechte reputatie. Zij vroeg u om af te spreken. U stelde voor om langs het strand te gaan wandelen. Daarna gingen jullie uiteen. Een week later kwam haar broer Si.(...) bij u langs. Iemand moet jullie hebben opgemerkt en haar broers verwittigd hebben, denkt u. Hij bedreigde u. Hij zei dat u met zijn zus diende te trouwen anders zou hij u vermoorden. Si.(...) en zijn broers staan bekend als criminelen. U besloot de stad Sahlin te verlaten en ging naar een vriend in de stad Tunis. U bleef 20 dagen bij hem en op 6 maart 2014 verliet u Tunesië. Daarnaast voelt u zich onrechtvaardig behandeld in Tunesië. U stak illegaal de Middellandse zee over en kwam aan in Italië. U reisde via Frankrijk door naar België. U kwam hier in het voorjaar van 2014 aan. In de zomer van 2014 leerde u J.(...) kennen en sindsdien probeerde u papieren te krijgen bij de gemeente. Op 3 maart 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar een gesloten centrum. Op 10 maart 2017 werd uw eerste repatriëringspoging afgelast omdat u zich verzette. Op 28 maart 2017, enkele dagen voor de tweede repatriëringsdatum op 31 maart 2017, vraagt u asiel aan.

Bij een terugkeer naar Tunesië vreest u de broers van S.(...). Daarnaast wil u uw zwangere vrouw J.(...) niet achterlaten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw paspoort, een kopie van uw religieus huwelijksattest (in het Arabisch en het Nederlands), een kopie van een waarderingcertificaat uit Tunesië, uw aanvraag voor een arbeidskaart d.d. 15/7/2016, een volmacht voor uw advocaat, enkele medische documenten, een foto van u en J.(...), een echografie van de baby en het communiekaartje van J.(...) haar dochter voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Tunesië en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst heeft u pas na meer dan 3 jaar na aankomst in België asiel aangevraagd. U verklaart midden 2014 in België te zijn aangekomen en heeft pas op 28 maart 2017 asiel aangevraagd, na een eerste mislukte repatriëringspoging op 10 maart 2017 en enkele dagen voor uw tweede repatriëringspoging op 31 maart 2017. U zou niet eerder asiel hebben aangevraagd omdat u schrik had en u niets wist over de asielprocedure (gehoorverslag 25/4/2017, p. 9). Enkele mannen op café zouden het u ook hebben afgeraden. Het is weinig geloofwaardig dat u nooit zou zijn ingelicht over de mogelijkheden om uw verblijf in België te legaliseren en de mogelijkheid om hier asiel aan te vragen, of toch minstens de kans had zich te informeren. U verklaarde immers meermaals dat u contact had met uw advocaat (gehoorverslag 13/4/2017, p. 2 en 25/4/2017, p. 9, 10) en u ging meerdere keren langs bij de gemeente Dendermonde (gehoorverslag 13/4/2017, p. 2, 5 en 25/4/2017, p.9). Bovendien woont uw zus S.(...) volgens uw verklaringen reeds jaren in België (gehoorverslag 25/4/2017, p. 9, 10). U probeerde hier in juni 2016 een arbeidskaart te bekomen (zie aanvraag arbeidskaart) en uw verblijf te legaliseren door

middel van een huwelijk (gehoorverslag 13/4/2017, p. 2, 5 en 25/4/2017, p. 9). Dat u er dan niet van op de hoogte was dat u asiel kon aanvragen is dan ook niet aannemelijk. Bij aankomst in het gesloten centrum en bij uw eerste repatriëringspoging vroeg u dan weer geen asiel aan omdat u dacht dat alles wel in orde zou komen en u met uw vrouw had afgesproken om te trouwen (gehoorverslag 25/4/2017, p. 9). Dat u dus pas op 28 maart 2017, enkele dagen voor uw tweede repatriëringspoging, een eerste asielaanvraag indient wijst er niet op dat u een nood heeft aan internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het vermoeden bestaat dat u enkel asiel aanvroeg om aan een nieuwe repatriëringspoging te ontkomen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen.

Wat de redenen van uw asielaanvraag betreft dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat uw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard is. U zou Tunesië verlaten hebben omwille van bedreigingen die u ontving van de broer van een meisje met wie u eens was gaan wandelen. Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Tunesië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Zo maakte u het niet aannemelijk dat u de broer Si(...) of de broers van S(...) dient te vrezen bij een terugkeer naar Tunesië. Zo is het weinig aannemelijk dat S(...) haar broer u zou verplichten met zijn zus te trouwen omdat u één keer met haar gaan wandelen bent. Volgens uw verklaringen is S(...) gekend in de regio omdat ze geld aanvaardt van mannen (gehoorverslag 13/4/2017, p. 9 en 25/4/2017, p. 3). U heeft haar niet aangeraakt en haar ook niet betaald. Haar broer zou u eruit gekozen hebben omdat u niemand meer heeft (gehoorverslag 25/4/2017, p. 7), een andere reden kan u niet geven (gehoorverslag 25/4/2017, p. 5). Hierbij dient gezegd dat dit niet klopt. Hoewel uw beide ouders overleden zijn (gehoorverslag 13/4/2017, p. 8), heeft u nog broers en zussen in Tunesië, uw ene broer M(...) is zelfs bij de politie (gehoorverslag 13/4/2017, p. 6). Dat S(...) haar broer dan het risico zou nemen u bij hun praktijken te betrekken is weinig aannemelijk. U vreest de broers van S(...) maar kan slechts één van hen bij naam noemen (gehoorverslag 25/4/2017, p. 4), nochtans zijn alle bekend in de regio (gehoorverslag 25/4/2017, p. 4, 5). U heeft bovendien geen pogingen ondernomen om uw probleem in Tunesië aan te pakken, zonder duidelijk te maken waarom u dit niet kan doen (gehoorverslag 25/4/2017, p. 6). Enkele van uw vrienden hadden gezegd de familie van S(...) met rust te laten en dat heeft u dan maar gedaan (gehoorverslag 25/4/2017, p. 6). U ging niet naar de politie want deze zou u toch niet kunnen helpen (gehoorverslag 25/4/2017, p. 6). Dit is opmerkelijk daar uw broer M(...) bij de politie zit, en u heeft zelfs geen poging ondernomen de politie in te schakelen. U beweert dat de broers van S(...) u overal in Tunesië zullen vinden maar u bleef na uw vertrek uit Sahlin nog 20 dagen ongestoord in Tunis (gehoorverslag 25/4/2017, p. 8). Dit is eerder twijfelachtig. Hoewel het criminelen zijn, zoals u verklaart (gehoorverslag 25/4/2017, p. 4), is het niet aannemelijk dat ze overal in Tunesië naar u op zoek zouden gaan. Uw broers en zussen kregen ook nooit bezoek van hen (gehoorverslag 25/4/2017, p. 8). Enkel als ze hen op straat tegenkwamen zouden die broers naar u hebben gevraagd (gehoorverslag 25/4/2017, p. 7), ook aan uw schoonbroer vroegen ze slechts achter u, andere acties tegen uw familie hebben ze niet ondernomen (gehoorverslag 25/4/2017, p. 6, 10). Men zou verwachten dat, mochten ze u daadwerkelijk zoeken en iets willen aandoen ze eerst bij uw broers en zussen in Tunesië langsgingen om u te vinden. Bovendien is het niet aannemelijk dat ze u nu meer dan drie jaar na de ontmoeting nog steeds zouden zoeken.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u voor uw illegaal vertrek naar Europa drie keer geprobeerd heeft een visum aan te vragen. Twee keer voor Groot-Brittannië, en eenmaal voor Frankrijk (gehoorverslag 25/4/2017, p. 12). Uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag voor Frankrijk gebeurde op 25 november 2016 (zie administratief dossier). Volgens uw verklaringen werden de visa niet toegekend omdat u onvoldoende financiële middelen heeft (gehoorverslag 25/4/2017, p. 12). Hierdoor rijst het vermoeden dat u omwille van uw economische situatie Tunesië verlaten heeft. Toen dit niet legaal lukte stak u illegaal over naar Europa. Dit vermoeden wordt versterkt door uw eigen verklaringen dat u het niet gemakkelijk had in Tunesië en geen werk kon vinden (gehoorverslag 25/4/2017, p. 6, 7 12, 13).

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Tunesië de criminele broers van een meisje dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort toont uw identiteit aan. De overige documenten houden geen verband met mogelijke problemen in Tunesië, ze zijn enkel een aanwijzing van uw relatie met een vrouw in België en uw nakende gezinsuitbreiding.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijst verzoeker naar zijn relaas zoals hij dit in de loop van de administratieve procedure heeft uiteengezet. Verzoeker meent oprecht dat zijn leven in gevaar zal zijn, mocht hij zich terug begeven naar zijn land van herkomst. De vijandigheid tussen hem en een gekende criminele familie is volgens verzoeker van die aard dat bescherming zoeken bij de politiediensten geen soelaas kan bieden.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij pas meer dan drie jaar na aankomst in België, na een eerste mislukte repatriëringspoging en enkele dagen voor zijn tweede repatriëringspoging, asiel heeft aangevraagd, hetgeen er niet op wijst dat hij een nood heeft aan internationale bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (ii) het door hem aangehaalde probleem interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard is en geen aantoonbare band heeft met de vluchtelingenconventie, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Tunesië de criminele broers van een meisje dient te vrezen, zoals omstandig wordt toegelicht, (iv) hij voor zijn illegaal vertrek naar Europa drie keer geprobeerd heeft een visum aan te vragen en deze visa blijkens zijn verklaringen niet werden toegekend omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft waardoor het vermoeden rijst dat hij omwille van zijn economische situatie Tunesië verlaten heeft, vermoeden welk wordt versterkt door zijn verklaringen dat hij het niet makkelijk had in Tunesië en geen werk kon vinden en (v) de door hem neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen daar deze slechts zijn identiteit, zijn relatie met een vrouw in België en een nakende gezinsuitbreiding aantonen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van dezelfde wet kan worden aangenomen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel

48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteit en nationaliteit, zijn relatie met een vrouw in België en de nakende gezinsuitbreiding staan immers niet ter discussie. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij geen nieuwe stukken of elementen kan toevoegen die zijn vrees voor de familie van Selma kunnen ondersteunen.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat, kan verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS